

til Fondet paa 250 000 Kr. Et Statslaan betyder dog, at man laaner Penge hos en anden. Jeg tror ikke, at en privat Mand nogen Sinde vilde betegne det, som han laante af sin egen Kasse, som et Laan. Staten har intet laant ved den Lejlighed, den har udstedt en Obligation saa at sige til sig selv, efter hvilken den betaler en Rente, og denne Rente kan den slette, hvad Dag den vil. Hvis man mener, at Fondet nu har gjort den Tjeneste, den Nytte, det skulde gøre i de Aar, der er forløbet siden Krigen, ja, saa sletter man ganske rolig denne Rente, og saa er man færdig med det. Det kan man virkelig ikke gøre med noget andet Statslaan. Naar en Mand laaner Penge af en anden, bliver han nødt til at betale Renter, indtil han tilbagebetaler Hovedstolen, men her er ingen Hovedstol at betale.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Lige saa lidt som jeg finder, at det ærede Medlem har gjort rigtigt i at komme med Henstillinger til mig om, hvad jeg skulde erkende, og hvad jeg ikke skulde erkende, lige saa lidt tror jeg, at det ærede Medlem her skulde tale om Sofisteri. Det reelle i dette Forhold er, at Staten har en Forpligtelse til at betale Renter i en ubestemt Fremtid af en Obligation paa 5 Mill. Kr.

Bramsnæs: Jeg skal ikke beskæftige mig med Uenigheden om de Talangivelser, som man har diskuteret. Men jeg vil gerne atter henlede Opmærksomheden paa, at den højtærede Finansminister ved Sammenligningen mellem de sociale Udgifter for 1919—20 og paa det Forslag, som nu foreligger, begaar den Fejl ikke at regne de ekstraordinære Udgifter for 1919—20 med. Den højtærede Finansminister maa jo vide, at de Udgifter til Arbejdsløshed, som i det Aar var posteret under overordentlige Bevillinger, nu er trukket ind under de ordentlige Bevillinger. Hvis der derfor overhovedet skal være nogen Mening i en Sammenligning mellem de Tal, maa man naturligvis regne de overordentlige Udgifter for 1919—20 med. Jeg kan ikke tænke mig, at man i Valgagitationen skulde kunne anvende det Trick at glemme at regne disse Udgifter til ganske de samme Formaal, der er Tale om her, Udgifter til den sociale Forsorg, med i 1919—20 for at faa det til at blive en lille Sum, medens man paa Finanslovsforslaget for 1924—25 har en større Sum. Enhver, der har den mindste Smule Kendskab til Statsregnskabet — og det er

der jo andre end den højtærede Minister, der har —, vil hurtigt kunne overbevise sig om, at det er en fuldstændig urigtig Sammenligning, som kun kan have til Hensigt at give et forkert Billede af Forholdene i de to Aar.

Den højtærede Finansminister erklærede, at Socialdemokraternes Formueafgift maatte dog alligevel være en Formuekonfiskation, for der var Tale om en Formueafgift paa 15 pCt., og selv om man fordelte dette Beløb paa 5 Aar, vilde Formueejeren dog komme til at bruge noget af sin Formue til at betale Afgiften med, naar han tillige skulde betale sine andre Skatter. Jeg glæder mig over, at den højtærede Finansminister udtrykkelig sagde Formueejeren i Enkelttal. Der er nemlig kun een af denne Slags, saa den uhyre Formuekonfiskation, som den højtærede Finansminister mente at kunne spore i dette Tilfælde, vilde kun komme til at ramme een Formueejeren i Danmark med en Formue paa 20 Mill. Kr. eller derover. Hvis derimod den højtærede Finansminister vil forsøge at trænge, jeg kan godt sige: dybere ned i Rækkerne, vil han hurtigt opdage, at der aldeles ikke bliver Tale om Formuekonfiskation. Om der i det hele taget bliver det i det nævnte Tilfælde, ved jeg ikke — jeg tror ikke, det behøver at blive Tilfældet. Men skulde det endelig ske, at den eneste Formuebesidder i Danmark, som ejer 20 Mill. Kr., kom til for en Tid at afgive lidt af denne Formue udover sin Indtægt i Løbet af de Aar, der er Tale om, vilde jeg for mit Vedkommende ikke anse det for en Nationalulykke. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister vil anse det for en stor Ulykke. For de øvrige Formueejere bliver der ikke Tale derom.

Jeg forstaaer nok, at det er let at faa denne Formueafgift forkert i Halsen. Det er meddelt mig, at det i en Korrespondance til Venstres Provsinsblade i de sidste Dage er blevet hævdet, at en Formue paa 70 000 Kr. skulde udrede en Formueafgift paa 7 000 Kr. Det er ganske forkert. Enten maa det være en Fejltagelse eller ogsaa en bevidst Fordrejelse af, hvad der foreligger. En Formue paa 70 000 Kr. vil i de 5 Aar, der er Tale om, komme til at betale 1 300 Kr. i Formueafgift. Det vil, som enhver kan se, uhyre let kunne tages af Formueindtægten, idet det kun andrager mellem 1 og 2 pCt. af Formuen.

Jeg benytter Lejligheden til igen at fastslaa, at det, der her er Tale om, ikke er en Formuekonfiskation, men en stærk Skat paa Formueindtægten, og jeg er sikker paa, at hvis de ærede Medlemmer af Tinget og